

DRUGA POPOTNA MALHA

Z VLAKOM V MIRNO PEČ

*Nekje na Dolenjskem so kraji,
hiša, vinograd, košček polja.
Tam so meseci sami maji,
tam sem nekoč bil doma.*

Tako je v zadnji kitici pesmi *Moj rojstni kraj* zapisal naš pesnik, dolenski rojak Tone Pavček. Zadnji verz je v tretjem življenjskem obdobju spremenil v »tam bom za zmeraj doma«. In v te prelepe kraje nas je na predzadnji novembrski dan vodila pot ...

Fotografija Lojze Čeh

S trebanjske železniške postaje je kar veliko skupino udeležencev, predvsem udeleženk, odpeljal »modri vlak« in vse prehitro je sledil izstop v Mirni Peči. Maja Kos, ki je vodila tudi tokrat, je takoj natrosila

nekaj podatkov o najmanjši dolenjski občini, ki se v zadnjih letih naglo razvija. O imenu tega kraja pa kroži tudi več legend.

Pot nas je vodila po klancu navzdol, kjer pod bregom stoji osnovna šola z lepo kuliso gozda za seboj. Ponosno je poimenovana po rojaku, pesniku, uredniku, vinogradniku ... Tonetu Pavčku. Rodil se je v kraju Šentjurij, ki leži desno ob avtocesti, če se peljemo proti Novemu mestu. V spomin pesniku na šoli vsako leto razpišejo natečaj za mlade pesnike, ki ustvarjajo verze ob eni izmed njegovih pesmi. Vsako leto izdajo tudi zbornik Pavčkove vitice z vsemi pesmimi udeležencev, najboljše avtorje pa še posebej nagradijo.

Fotografija Lojze Čeh

Varna pešpot nas je po ravnini vodila v Mirno Peč, ki se je že kazala v ospredju z veličastnim zvonikom cerkve, posvečene svetemu Kancijanenu. Tam nas je pričakal župnik Janez Rihtaršič, ki župnijo vodi že dvajset let. Predstavil nam je zgodovino te prafare, ki je v zapisih omenjena že leta 1112, a je gotovo starejšega nastanka. Cerkev, ki jo vidimo danes, je najmanj tretja, zgrajena na tem mestu leta 1915 po načrtih hrvaškega arhitekta Josipa Vancaša. Krasijo jo lepa okna z barvnimi vitraži, zanimiv pa je tudi Kristus na križu, ki je upodobljen na poseben način. Župniku je s farani uspelo obnoviti vseh osem podružničnih cerkva, župnijska cerkev pa je svežo podobo dobila leta 2007.

Pomemben dogodek za Mirnopečane je bil 26. septembra 2021, ko so v njej posvetili domačina msgr. dr. Andreja Sajeta v novomeškega škofa. Ob prvi obletnici posvečenja sta mu domačinki pripravili razstavo Naš škof, naš ponos, ki smo si jo ogledali malce kasneje.

Kraj je že vrsto let (od leta 1999) znan tudi po blagoslovu motorjev, predvsem pa motoristov, da bi le-ti srečno vozili. Udeleženci se štejejo v tisočih.

Sledil je odmor v krajevni gostilni ob glavni cesti, ki se zdaj imenuje Hiša Cesar. Ob malici nas je ogrela kavica, nato pa je sledila naslednja postaja.

Pričakovali so nas v Muzeju Lojzeta Slaka in Toneta Pavčka. Tega so odprli pred leti v prostorih stare šole. Pavčkov muzej je za zdaj v njegovi rojstni hiši, razstavo o čebelah pa so zaprli, saj nameravajo v prostorih predstaviti še drugo zapuščino pesnika. V predverju je prej omenjena razstava, posvečena škofu Andreju Sajetu. Ves preostali razstaveni prostor pritličja pa je namenjen domačinu Lojzetu Slaku, ki je glas o Sloveniji ponesel po Evropi, v Ameriko, Kanado in celo v Avstralijo. Rodil se je v Jordankalu, otroštvo in mladost pa preživel pri stari mami Mariji Barbo na Malem Kalu. Tam ga je vabila diatonična harmonika strica Ludvika, ki ga je kasneje popeljal v njene skrivnosti. Nato je nastopal z bratoma v Ansamblu bratov Slak. Kmalu po zmagi v oddaji Pokaži, kaj znaš so se mu pridružili Fantje s Praprotna.

Ogled smo začeli z dokumentarnim filmom z utrinki iz življenja Lojzeta Slaka.

Fotografija Lojze Čeh

Vodička po razstavi je povedala še več, pokazala pa je tudi, kako je sestavljena harmonika. Ste vedeli, da jo »skupaj držijo« le štirje vijaki?

Na ogled so postavljene Slakove harmonike, inštrumenti Slakovega tria, noše, ki so jih oblekli na nastopih, veliko fotografij, številni predmeti ... Neverjetno velika je zbirka izdanih plošč, kaset, zgoščenk, še bolj pa preseneti »Zlata stena« s številnimi nagradami. Slakova družina je muzeju posodila tudi originalno pohištvo, ki je bilo v sobi za vaje. Melodijam je mogoče prisluhniti tudi po lastni izbiri preko slušalk.

Posebnost v muzeju je »harmonika šov«. Kdor želi, lahko ob spremljavi tudi zapoje, vse pa posnamejo in posnetek ostane za spomin na nastop. Kar lep zborček iz naše skupine je zazvenel s ponarodelo pesmijo V dolini tihi.

Fotografija Lojze Čeh

Muzej ima tudi muzejsko trgovinico, ob vhodu pa je parkiran Slakov osebni avto.

Od potepanja po kraju občine v treh dolinah se je bilo treba posloviti. Po poti, tokrat seveda po klancu navzgor, so nam med klepetom še odmevali znani zvoki melodij.

Olga Podpavec